

Sygn. akt VI Ka 70/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli

Protokolant Sylwia Piliszewska

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2020 r.

sprawy I. K. ur. (...) w Z.

c. J. i M. z d. U.

oskarżonej z art. 177 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki subsydiarnej

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 18 listopada 2019 r. sygn. akt II K 586/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonej I. K.;

II. zasądza od oskarżycielki subsydiarnej M. W. na rzecz oskarżonej I. K. kwotę 840 złotych tytułem udziału obrońcy z wyboru w postępowaniu odwoławczym;

III. nie wymierza oskarżycielce subsydiarnej opłaty za II instancję.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 70/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie			

wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Zgorzlecu z dnia 18.11.2019 r. sygn. akt II K 586/18	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	
1.3.1. Kierunek i	

zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.			.		
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
	<p>błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mającego wpływ na zapadłe orzeczenie, polegającego w szczególności na uznaniu, iż pokrzywdzona M. W. poruszała się w sposób</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

wskazany przez
oskarżoną I.
K. i swoim
zachowaniem
spowodowała
lub przyczyniła
się do
zaistnienia
zdarzenia
drogowego
podczas gdy
prawidłowa
ocena
zgromadzonych
dowodów, w
szczególności
zeznań
pokrzywdzonej,
zeznań
przybyłych na
miejsce
funkcjonariuszy
policji, a także
po części opinia
biegłego z
zakresu ruchu
drogowego P. B.
(1) w wariancie
przedstawionym
przez
pokrzywdzoną
jednoznacznie
wskazują na
inny przebieg
wypadku, co
w konsekwencji
powinno
prowadzić do
wniosku, iż
oskarżona co
najmniej
przyczyniła się
do zaistnienia
wypadku lub
wykroczenia
drogowego z art.
86 § 1 kodeksu
wykroczeń, a
zatem winna
zostać za ten

	czyn osądzona a nie uniewinniona;	
<p>błędu w ustaleniach faktycznych dotyczących oceny zachowania oskarżonej polegającego na tym iż to kierująca pojazdem mogła uniknąć zdarzenia, albowiem wbrew temu co przedstawia w swoim wariancie zdarzeń to oskarżona (uprzednio objeżdżająca parking) nadjechała od tej strony zaparkowanego pojazdu przy którym prowadzono ankietę (busa) z której przez cały czas mogła obserwować zachowanie pokrzywdzonej i wykonując manewr parkowania nie zachowała zasad szczególnej ostrożności dokonując potrącenia pieszej M. W., która pierwsza rozpoczęła</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

manewr
przechodzenia
na drugą stronę
jezdni, a jako
że w pobliżu
nie było żadnych
chodników czy
pasów służących
poruszaniu się
pieszej w
kierunku w
którym
zamierzała iść
to piesza mogła
przekroczyć
jezdnię w
miejscu gdzie
się poruszała
i usytuowania
miejsca „Z”
jako miejsca
potrącenia
pieszej wskazuje
jednoznacznie,
iż przebyła ona
drogę piechotą
co najmniej 2,7
m a zatem
jej przejście na
drugą stronę
nie było ani
wtargnięciem
ani nie było
zaskoczeniem
dla kierującej
P., co powinno
prowadzić do
wniosku że
zdarzenie
przebiegało w
wersji
opisywanej
przez
pokrzywdzoną a
w takiej sytuacji
wina lub
współwina jest
po stronie
oskarżonej, gdyż
piesza takim

<p>manewrem nie spowodowała zagrożenia w ruchu lądowym;</p>		
<p>naruszenie prawa karnego procesowego poprzez brak zastosowania przez sąd orzekający wyrażonej w art. 624 § 1 k.p.k. zasady słuszności i częściowego odstąpienia od nałożenia na M. W. kosztów procesu, kiedy to w niniejszej sprawie względy słuszności przemawiały za tym aby nie obciążać oskarżycielki subsydiarnej kosztami poniesionymi na biegłych, co do których wyboru nie miała ona wpływu i nie mogła przewidzieć wyniku tychże opinii, a od nich zależała odpowiedzialność oskarżonej lub jej brak, a jednocześnie sytuacja majątkowa, rodzinna i wysokość dochodów,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>pośrednio także inne koszty, które musiała w tej sprawie ponieść oskarżycielka subsydiarna, przemawiają za tym aby zwolnić ją od kosztów opinii biegłych powstałych w tej sprawie i obciążyć nimi Skarb Państwa.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Ad. 1</p> <p>W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów wtedy gdy: 1.jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu</p>	

okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy;
2.stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego;
3.jest wyczerpująco i logicznie, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowane w uzasadnieniu (zob. wyrok SN z 9.11.1990 r. WRN 149/90, OSNKW 7-9/1991, poz.41).
Wymogi te spełnił w sposób dostateczny Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie.
Dysponując na rozprawie głównej walorem bezpośredniości, oceniając dowody w sposób swobodny Sąd ten władny był dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonej I. K., zeznaniom

świadców
potwierdzających
jej wyjaśnienia
oraz opinii
biegłego z
zakresu
rekonstrukcji
wypadków
drogowych P. B.
(2) (z której
wynika że wersja
oskarżonej jest
bardziej
prawdopodobna
niż
pokrzywdzonej i
że w tej wersji to
pokrzywdzona
wygenerowała
stan
zagrożenia),
odmówić zaś
wiarygodności
dowodowi
przeciwemu w
postaci zeznań
pokrzywdzonej
M. W.. Swoją
argumentację
Sąd I instancji
przekonywująco
przedstawił w
uzasadnieniu
wyroku (str. 2 –
3 uzasadnienia,
k.139 – 140
akt). Nie ulega
wątpliwości że
oskarżona I. K.
i oskarżycielka
subsydiarna M.
W.
zaprezentowały
dwie różne
wersje zdarzenia
w niniejszej
sprawie,
niemniej
zeznania
obiektywnych

świadków
zdarzenia m.in.
B. J., M. N., A.
K. jednoznacznie
potwierdzają
wersję
oskarżonej.
Przykładowo
zacytować
należy zeznania
świadka A. K.,
pracownika
firmy
sprzątającej na
terenie stacji
paliw (...): „...
akurat szliśmy
do domu a pani
I. przyjechała.
Wjeżdżając na
parking szukając
miejsca
parkingowego
objechała
parking dookoła.
Chciała
zaparkować za
busem, tam
było właśnie
miejsce. Na
placu poruszały
się panie w
kamizelkach...
nie chodnikami
tylko w poprzek
parkingu, z za
tego busa wyszła
jedna z tych
pan od strony
pasażera...pani
I. wjeżdżając na
parking pchnęła
tą panią...ten
bus tylko stał
i on ograniczał
widoczność...ta
pani wyszła z za
busa” (k.67).
Wbrew
twierdzeniom

skarżącego
zeznania A.
K. potwierdzają
wersję
oskarżonej a nie
pokrzywdzonej.
Skarżący w
zarzucie
powołuje się
m.in. na
zeznania
funkcjonariuszy
policji
potwierdzających
jakoby zeznania
pokrzywdzonych
co do przebiegu
zdarzenia,
tymczasem
analiza ich
zeznań tj.
świadków M. Ś.
i M. K. wskazuje
iż przyjechali oni
na miejsce po
pewnym czasie
od zdarzenia
i nie potrafili
określić kto je
spowodował (k.
59 -60).

Skarżący
pełnomocnik
oskarżycielki
subsydiarnej
zdaje się
jednocześnie
zauważać, że z
opinii sądowo
– lekarskiej
biegłego lekarza
Z. K. wynika,
iż pokrzywdzona
M. W. doznała
obrażeń
skutkujących
rozstrojem
zdrowia na okres
poniżej 7 dni

w rozumieniu art.157 § 2 k.k. (k.73), w związku z czym sugeruje iż oskarżoną należałoby skazać przynajmniej za wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. Sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu wyroku zajął się i tą kwestią wskazując powody dla których wykluczył możliwość skazania oskarżoną za to wykroczenie i Sąd Okręgowy tą argumentację podziela. Jedynie na marginesie Sąd Okręgowy wskazuje że na etapie postępowania odwoławczego upłynęły trzy lata od dnia zdarzenia, a więc minął termin przedawnienia karalności wykroczenia. W tym stanie rzeczy zarzut apelacji jest niezasadny.

Ad. 2

Skarżący powieła w znacznej mierze argumentację z pierwszego zarzutu, prezentując swoją wersję zdarzenia zbieżną z argumentacją pokrzywdzonej. Wskazuje m.in. skarżący jakoby pokrzywdzona przeszła co najmniej 2,7 metra do momentu potrącenia przez samochód oskarżonej i jej obecność na jezdni nie mogła być zaskoczeniem dla oskarżonej. Problem w tym że pokrzywdzona wychodziła zza stojącego busa (przy przyjęciu wiarygodnej wersji prezentowanej przez oskarżoną). Biegły P. B. kategorycznie stwierdził w swojej opinii, że „piesza przemieszczając się z położenia O do Z zwrócona była już przodem względem nadjeżdżającego

pojazdu, którego kierująca najprawdopodobniej znajdowała się już w zaawansowanym manewrze zmiany kierunku ruchu...piesza winna zatem zaprzestać kontynuacji przekraczania jezdni i umożliwić oskarżonej wykonanie manewru przejazdu w kierunku wolnego miejsca parkingowego. Z powyższych powodów zarzut jest niezasadny.

Ad 3.

Sąd I instancji obciążył kosztami procesu oskarżycielkę subsydiarną na podstawie art. 632 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 640 § 1 k.p.k. i Sąd Okręgowy nie znajduje powodów dla zmiany tej decyzji. Wnosząc akt oskarżenia o czyn z art. 177 § 1 k.k. oskarżycielka subsydiarna musiała zdawać

<p>sobie sprawę, że niezbędne może być wydanie opinii biegłych: z zakresu ruchu drogowego i biegłego lekarza. Zasadą jest obciążenie strony przegrywającej w postępowaniu karnym kosztami sądowymi, zdaniem Sądu Okręgowego ani sytuacja majątkowa oskarżycielki ani względy słuszności nie przemawiają za zwolnieniem jej od tych kosztów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Zgorzlecu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>o zmianę orzeczenia o kosztach sądowych (pkt II wyroku) poprzez zastosowanie wyrażonej w art. 624 § 1 k.p.k. zasady</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>slusznosci odstapienie od obciazenia oskarzycielki subsydialnej kosztami opinii bieglego z zakresu ruchu drogowego i opinii lekarskiej uzyskanych w toku sprawy sadowej.</p>		
<p>Zwiezle o powodach uznania wniosku za zasadny, czesciowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Argumentacja przedstawiona powyzej czyni niezasadnym zarowno pierwszy jak i drugi z wymienionych wnioskow.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwiezle o powodach uwzględnienia okolicznosci</p>		

ZSTRZYGNIĘCIE

<p>5. SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Sąd Okręgowy utrzymał w mocy w całości zaskarżony wyrok wobec oskarżonej I. K..</p>		
<p>Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Wobec niezasadności zarzutów apelacji zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle powodach zmiany	o		
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle powodach	o		

uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II i III	Na podstawie art. 632 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 640 § 1		

	<p>k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżycielki subsydiarnej na rzecz oskarżonej najniższą przewidzianą przepisami kwotę 840 zł. tytułem udziału obrońcy z wyboru w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Mając na uwadze obciążenia finansowe oskarżycielki subsydiarnej związane z niniejszą sprawą Sąd Okręgowy nie wymierzył jej opłaty za II instancję.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		

Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycielki subsydiarnej	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia	
<p>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana